

MOJA PARAFIA

Nr: 674

17/02/2008

W DZISIEJSZYM NUMERZE

Pan Jezus do Matki Katarzyny Vogl	- strona 2
Poznaj swojego biskupa - Biskup Zygmunt Zimowski	- strona 2
Co można o chmurach powiedzieć	- strona 3
Czas łaski	- strona 3
Adoracja Najświętszego Sakramentu	- strona 4

II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU • ROK A

Ewangelia: Mt 17, 1 – 9

Tam przemienił się wobec nich: twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło. A oto im się ukazali Mojżesz i Eliasz, którzy rozmawiali z Nim.

W Wielkim Poście :

W niedzielę

Gorzkie Żale z kazaniem Pasyjnym – o godz. 17.00

Taca zbierana w czasie Nabożeństwa
przeznaczona jest na urządzenie Grobu Pańskiego

W piątek

Droga Krzyżowa

dla Dzieci – o godz. 16.00

dla Dorosłych – o godz. 7.30 i 17.00

dla Młodzieży – o godz. 19.00 w Kaplicy Świętej Rodziny

Kalendarz liturgiczny

17 lutego 2008r. – NIEDZIELA
Imieniny: Aleksego, Zbigniewa, Bartłomieja

LITURGIA SŁOWA:

Rdz 12, 1 – 4a

Psalm 33

2 Tm 1, 8b – 10

EWANGELIA: Mt 17, 1 – 9

18 lutego 2008r. – PONIEDZIAŁEK

Imieniny: Konstancji, Szymona, Alberta

LITURGIA SŁOWA:

Dn 9, 4b – 10

Psalm 79

EWANGELIA: Łk 6, 36 – 38

19 lutego 2008r. – WTOREK

Imieniny: Konrada, Arnolda, Henryka

LITURGIA SŁOWA:

Iz 1, 10. 16 – 20

Psalm 50

EWANGELIA: Mt 23, 1 – 12

20 lutego 2008r. – ŚRODA

Imieniny: Leona, Ludomira, Ludmiły

LITURGIA SŁOWA:

Jr 18, 18 – 20

Psalm 31

EWANGELIA: Mt 20, 17 – 28

21 lutego 2008r. – CZWARTEK

Imieniny: Piotra, Eleonory, Ireny

LITURGIA SŁOWA:

Jr 17, 5 – 10

Psalm 1

EWANGELIA: Łk 16, 19 – 31

22 lutego 2008r. – PIĄTEK

Imieniny: Marty, Małgorzaty, Honoraty

LITURGIA SŁOWA:

1 P 5, 1 – 4

Psalm 23

EWANGELIA: Mt 16, 13 – 19

23 lutego 2008r. – SOBOTA

Imieniny: Damiana, Izabeli, Polikarpa

LITURGIA SŁOWA:

Mi 7, 14 – 15. 18 – 20

Psalm 103

EWANGELIA: Łk 15, 1 – 3. 11 – 32

Zapraszamy na stronę
www.mojaparafia.za.pl

Mała duszo, droga mi – przecież nie ma miłości większej, jak oddać życie swoje za wrogów. Ja uczyniłem jeszcze więcej. Dniem i nocą mieszkam w TABERNAKULUM wyniszczając się dla dusz.

W Najświętszym Sakramencie jestem nie tylko Miłością ale też Słońcem wszystkich serc.

Jak ziemia zależna jest od słońca, tak dusza zależna jest od Słońca sprawiedliwości.

Dusza musi być ciągle na nowo oświecona tym Słońcem, inaczej zginie i zmarnieje.

Jeśli jednak ta nieskończona Miłość oświeca duszę, znikają troski i kłopoty a także brak ufności, gdyż wszystko co ciemne zmienia się w jasne światło.

Jeżeli czas ci pozwoli, trzymaj się blisko Tabernakulum, gdzie Ja mieszkam jako więzień Miłości. Możesz Mnie pocieszać w całkowitym milczeniu. Patrz tylko na Mnie a Ja będę patrzył na ciebie.

Zapomnij się całkiem dla ratowania dusz. To twoje zadanie.

Duszę, która Mnie często odwiedza w Moim więzieniu uwolnię od niewoli szatana.

Dziecko, przy ustanowieniu tego Sakramentu widziałem wszystkie świętokradztwa i bluźnierstwa aż do dzisiejszego dnia a jednak Jestem i pozostaję Wieczną Miłością.

Kiedy jestem w kościele wystawiony dla adoracji, wówczas cieszę się bardzo a także wtedy, gdy Mnie się adoruje i pociesza z miłością i ufnością.

Kiedy jednak przychodzą dusze, które Mi bluźnią i szydzą ze Mnie wówczas cierpię bardzo.

Kiedy za to czyni się zadość, może być wszystko wynagrodzone.

Jest tylu ludzi którzy idą błędną drogą. Czyń ofiary i módl się, by wielu się nawróciło!

Moje serce usycha z miłości.

Wejdz całkiem w Moją wolę, żeby ze Mną zjednoczyć każdy oddech i każde uderzenie serca.

Na to musisz stać się całkiem małym dzieckiem.

Ludwika Grabowska

Poznaj swojego biskupa

Biskup Zygmunt Zimowski- Ordynariusz Diecezji Radomskiej

Urodził się 7 kwietnia 1949 roku w Kupieninie. W 1967 roku wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie. Świecenia kapłańskie przyjął 27 maja 1973 roku w bazylice katedralnej w Tarnowie z rąk bp. Jerzego Ablewicza. Odbywał studia specjalistyczne z zakresu teologii dogmatycznej w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w Lublinie. Po ukończeniu kursu licencjackiego wyjechał na dalsze studia do Innsbrucka w Austrii. Tam w 1982 roku otrzymał tytuł doktora w zakresie teologii dogmatycznej. 1 lutego 1983 roku rozpoczął pracę w Kongregacji Nauki Wiary Stolicy Apostolskiej. 14 kwietnia 1988 roku został mianowany kapłanem Jego Świątobliwości, a 10 lipca 1999 roku- prałatem honorowym. Podczas swojego pobytu w Watykanie ks. Zimowski pełnił funkcję postulatora w Kongregacji do spraw Kanonizacyjnych, prowadząc trzy procesy:

bł. Karoliny Kózkówny, bł. Ks. Romana Sitki oraz sługi Bożej Marii Julitty Ritz. Jest autorem i redaktorem kilku pozycji książkowych m.in. „Karolina Kózka – il coraggio dell’innocenza. Współpracował z Radiem Watykańskim, gdzie wygłaszał homilie, prelekcje, rekolekcje i komentarze do dokumentów watykańskich. 28 marca 2002 roku w Wielki Czwartek Ojciec Święty Jan Paweł II mianował ks. Prałata Zygmunta Zimowskiego biskupem diecezjalnym radomskim.

Świecenia biskupie i ingres miały miejsce w sobotę 25 maja w katedrze radomskiej. Świeceń biskupich udzielił mu kardynał Joseph Ratzinger- Prefekt Kongregacji Nauki Wiary. A tak bp. Zimowski wspomina rozmowę z kard. Ratzingerem po nominacji biskupiej: – Gdy wyraziłem już zgodę na piśmie, że zgadzam się być biskupem radomskim, poszedłem do kardynała Ratzingera. W czasie rozmowy nagle wstałem, on zdumiony patrzył, co robię, a ja powiedziałem:

– Przez te dziewiętnaście lat nigdy o nic nie prosiłem, ale teraz proszę, by to Ksiądz Kardynał udzielił mi święceń biskupich. Był zaskoczony. Popatrzył na mnie i odparł: – Nie jestem godzien. A ja na to: – Nie, to ja nie jestem godzien. – Jeśli obaj nie jesteśmy godni, to zrobmy to – uśmiechnął się. A potem zaraz zapytał: – A w jakim języku? Nie znam polskiego. Zaproponowałem łacinę. A on odparł – A co na to ludzie w Radomiu? Muszą nas rozumieć. – Przygotujemy książeczki z tłumaczeniem – odparłem. Jako swoje zawołanie biskupie przyjął słowa: „Non ministrari sed ministrare” – „Nie przyszedłem aby mi służyli lecz aby służyć”. W strukturach Episkopatu Polski jest przewodniczącym Komisji Nauki Wiary, członkiem Komisji ekumenicznej i Polskiego Towarzystwa Mariologicznego.

Jest także wykładowcą katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Lublinie oraz Instytutu Teologicznego UKSW w Radomiu.

Opr. Bernard Pająk

Czas łaski

Wielki Post jest to czas pokuty, w którym bardziej niż kiedy indziej, chcemy porzucić grzech, aby stać się uczestnikami nowego życia, płynącego z tajemnicy śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. Jest on okazją do refleksji nad własnym życiem, człowieczeństwem, naszą relacją z Panem Bogiem i drugim człowiekiem.

To czas, w którym Kościół zaprasza nas w imieniu Chrystusa do szczególnej współpracy z łaską Bożą. To sam Chrystus nas oczyszcza, zbawia, uświęca, ale w tym oczyszczeniu, zbawieniu i uświęceniu również my uczestniczymy poprzez swoje uczynki chrześcijańskie. Nasze dobre uczynki mają swoją zasługę u Boga. Z katechizmu znamy przynajmniej trzy najważniejsze: modlitwa, post, jałmużna. Należy je traktować zawsze razem, nie osobno.

Czas Wielkiego Postu - czas łaski, zbawienia, wykorzystać trzeba jak najskuteczniej. Po prostu trzeba się nawrócić, bo pierwsze wezwanie Pana Jezusa brzmi zawsze: Nawracajcie się i wierźcie w Ewangelię.

W Poście mamy doświadczyć, dotknąć naszej grzeszności, tzn. zobaczyć w świetle Bożym, że naprawdę jesteśmy grzesznikami. W uświadomieniu sobie naszej małości i grzeszności oraz skutków grzechu w naszym życiu pomagają wielkopostne nabożeństwa, w czasie których rozważamy Mękę Chrystusa. Rozważając cierpienia Zbawiciela, czujemy żal, skruchę i pragnienie powstania z naszych upadków. Ten kto się chce nawrócić, winien trwać w żarliwej modlitwie: przyjdź, Duchu Święty, pokaż mi moją grzeszność. Najczęściej widzimy bowiem to, co chcemy zobaczyć, a Duch Święty pokazuje to, co Bogu najbardziej przeszkadza. Chodzi tu zwłaszcza o osobistą modlitwę opartą o słowo Pana Jezusa. Najważniejsza jest przy tym modlitwa do Ducha Świętego, wezwanie Go, przeczytanie pewnego fragmentu i zastanowienie się nad tym, kim jest Ten, który mnie kocha i co chce mi powiedzieć.

Warunkiem pojednania z Bogiem jest pojednanie z bliźnim. Czasami największym darem, jaki możemy dać drugiemu człowiekowi, jest modlitwa, a niekiedy czas. Modlitwa z jednej strony stanowi sposób pogłębienia osobistej zażyłości z Bogiem, z drugiej zaś prowadzi do otwarcia człowieka na plan, jaki Bóg ma wobec niego. Otwarcie się na pełnienie woli Bożej jest podstawowym warunkiem życia chrześcijańskiego, bez którego trudno wogóle mówić o miłości do Pana Boga. Gdzie zaś nie ma miłości, wszelkie praktyki religijne tracą znaczenie, zgodnie ze słowami św. Pawła: I gdybym rozdał na jałmużnę całą majątność moją, a ciało wydał na spalenie, lecz miłości bym nie miał, nic mi nie pomoże (1Kor 13,3). A zatem miłość jest pierwsza, modlitwa zaś powinna ją w nas kształtować, tak w relacji do Boga, jak i do drugiego człowieka.

Trzeba więc sobie postawić pytanie: jaka jest rola i znaczenie modlitwy w moim życiu? Modlitwa należy bowiem do najważniejszych powinności życia religijnego, jest wyrazem naszej wiary. Ona jest jej sprawdzianem. To przebywanie z Bogiem, który jest naszą mocą. To pytanie Go: co chcesz, abym uczynił? To przeproszenie za każdy grzech. To odnajdywanie światła w ciemności, szukanie przebaczenia. To radosne przebywanie z kochającym i wymagającym Ojcem. Jan Paweł II powiedział: *Modlić się znaczy dać trochę swojego czasu Chrystusowi, zawierzyć Mu, pozostawać w milczącym słuchaniu Jego Słowa, pozwolić Mu odbić się echem w sercu.*

Okres Wielkiego Postu ma być czasem rzeczywistej konfrontacji ze Słowem Bożym. Jesteśmy wystawieni na pokusy, ale jesteśmy powołani do zwycięstwa. Wszystkie wyrzeczenia, modlitwy, posty i Słowo Boże są to środki, którymi Pan Jezus uczy nas zwyciężać. Jest to szczególny czas, kiedy człowiek jest zaproszony, żeby zakosztować łaski bycia wolnym. W Wielkim Poście w szczególny sposób możemy doświadczyć na samym sobie mocy Ducha, która daje nam możliwość czynienia rzeczy wręcz niemożliwych: przełamania własnego egoizmu, ograniczenia egocentryzmu i zapatrzenia w siebie, opanowania namiętności. Nie można się skupiać na samych tylko praktykach, to są środki, celem jest bycie z Chrystusem, jednoczenie się z Nim w Duchu Świętym i upodobnienie do Niego przez zwycięstwo Jego Mocą nad własnymi słabościami, egoizmem, zmysłami...

Agnieszka Dobrowolska

Dedykuję mojej Mamie

„ Co można o chmurach powiedzieć ”

Po bezkresnej przestrzeni błękitu sierpniowego
Majestatyczne płyną skłębione, śnieżnobiałe
zdobne w różane płatki
– chmury, obłoki, obłoczki
z upalonego lata radości – otoczką ...
Kształtem są tak przeróżne,
że godzinami można wpatrywać się w nie,
myśląc: „Jakież to cudne!
Są tak swobodne, radosne,
Suną gdzieś w nieznanie...
Chciałoby się usiąść po prostu na któryś z nich
Przytulić się i powiedzieć: „ Kochanie!
Chcę wiedzieć, dokąd płyniesz ;
zabiorę się z tobą
Chociażby dlatego, iż ziemską jestem osobą...
Tuż przed tobą płynie wprawdzie kremowo
– biały obłok
Ale zbyt jest małeńki, nie chcę go obciążać...
No, chmurko srebrzysto – złoto – siwa – prowadź!
I oto płynę w sennym powietrzu sierpnia
Oglądając Ziemię z wysoka
Z milczącą towarzyszką – chmurką.
Nikt o nas nie wie, jedynie Bóg tam, w Niebie...
On te piękne chmury wciąż stwarza
I gdzieś, hen w przestrzeń wysyła
Bóg – Ten, którego znasz
z Eucharystycznego Ołtarza.
On czyni wielkie Cuda,
nie ponosząc najmniejszego wysiłku;
Stworzyć precudną chmurkę,
to dla Niego – jedna chwilka.
I płyną wspaniałe chmury
nad przestworzami ziemskimi,
wzbudzając swym pięknem zachwyt,
uwydatniając urodę przed istotami ludzkimi
A ty Mateczko Najmilsza
zachwycasz się wciąż przyrodą
Niebosiężnymi szczytami, świerkami,
źródlaną wodą...
I oczywiście – chmurami, które skał dotykają,
lub – nad kwiecistą doliną po lazurowej przestrzeni
figlarnie gdzieś przemykają!
Lubisz oglądać niebo w chwili,
gdy chmury przyplłyną
I kształty przepiękne przybiorą,
stając się – pękiem róż
lub młodą uroczą dziewczyną...
Mało jest istot na świecie tak kochających piękno,
Jak Ty, Matusiu Najdroższa;
Wiedząc więc o tym, ja twoja nieśmiała córka
Chcę Ci ten poemat dać w darze,
o Twych przemyśłych chmurkach.
Kiedy więc spojrzysz w Niebo
z rysunkiem chmur fantastycznym
wiedz - Stwórca nam to wszystko darował
chcąc, by ten nasz świat był – ślicznym!

Katarzyna Wilczyńska

Moja Parafia | 3

INFORMACJE **i**

1. Dziś:
 - Kurs Przedmałżeński o godz. 14.00;
 - o godz. 16.00 – Msza Święta dla Młodzieży przygotowującej się do przyjęcia Sakramentu Bierzmowania i Ich Rodziców;
 - Gorzkie Żale z kazaniem Pasyjnym – o godz. 17.00.
Taca zbierana w czasie Nabożeństwa przeznaczona jest na urządzenie Grobu Pańskiego;
2. W piątek Droga Krzyżowa:
 - dla Dorosłych – o godz. 7.30 i 17.00
 - dla Młodzieży – o godz. 19.00 w Kaplicy Świętej Rodziny
 - dla Dzieci – o godz. 16.00.
3. Z soboty na niedzielę (z 23 na 24 lutego) – w Częstochowie odbędzie się Pallotyńskie czuwanie dla młodzieży maturalnej. Organizujemy wyjazd na to czuwanie. Zapraszamy młodzież – do zapisywania się na wyjazd dziś – po każdej Mszy Świętej. Koszt wyjazdu – 20 zł.
4. W przyszłą niedzielę – 24 lutego – rozpoczynamy w Naszej Parafii Rekolekcje Wielkopostne. Rok temu przeżywaliśmy MISJE PARAFIALNE. Tegoroczne Rekolekcje, poprowadzone, podobnie jak w zeszłym roku przez Księdza Wiceprowincjała Czesława Parzyszka i Księdza Rafała Rausa, będą RENEWACJĄ MISJI ŚWIĘTYCH. Zapraszamy do głębszego przeżycia tych rekolekcji, przypominając sobie to wszystko, co obiecywaliśmy Bogu rok temu.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Adoracja jest podstawowym aktem religii, jest uwielbieniem oddawanym w Kościele tylko Bogu oraz Jezusowi Chrystusowi Bogu - Człowiekowi. Jej treścią jest uwielbienie i uznanie wielkości i jedyności Boga, Jego wspaniałości. Jest to w pełni życiowy, wolny akt, w którym człowiek w wierze, miłości i nadziei wielbi Boga za Jego miłość, uznaje równocześnie swoją egzystencję jako

podarowaną i zawiera siebie samego Wszchemogącemu. Niemniej adoracja nie jest wynikiem działania człowieka. Sam Bóg umożliwia adorację przez dar Ducha Świętego. Adoracja dokonuje się przez, i, w Chrystusie w mocy Ducha Świętego.

Adoracja wyraża się w formach słownych: hymny (np. Chwała na wysokości, Święty, Te Deum, doksologie, trishagion, aklamacje chryzologiczne (Kyrie eleyson, Baranku Boży), w Psalmach, lub ogólniej mówiąc w Liturgii Godzin, jak i w formach niewerbalnych: ukazanie świętych Postaci (podniesienie), przyklęknienie lub głęboki pokłon, wystawienie Najświętszego Sakramentu, adoracje Najświętszego Sakramentu, wieczyste adoracje, procesje teoforyczne.

W MINIONYM TYGODNIU

Odeszli do Pana

Czesław Hernik (l. 75)

Kazimierz Rembiś (l. 74)

Piotr Paweł Zawadzki (l. 46)

Wieczny odpoczynek racz im dać Panie...

ŻYCZENIA

W 50. rocznicę ślubu Krystyny i Eugeniusza
w 29. rocznicę ślubu Marii i Waclawa
w 13. rocznicę ślubu Donaty i Janusza
w 76. rocznicę urodzin Stanisławy
w 65. rocznicę urodzin Czesława
w 50. rocznicę urodzin Hanny
w 25. rocznicę urodzin Tomasza
w 18. rocznicę urodzin Mileny
w 18. rocznicę urodzin Eweliny
w 2. rocznicę urodzin Maji
w 2. rocznicę urodzin Jakuba
w 2. rocznicę urodzin Franciszka
w 1. rocznicę urodzin Bartłomieja
łask zdrowia, Bożego błogosławieństwa,
spełnienia marzeń, darów Ducha Świętego,
opieki Matki Najświętszej
i wszelkich potrzebnych łask na każdy dzień

KANCELARIA PARAFIALNA czynna:

od poniedziałku do piątku:

8.00 – 10.00

16.00 – 18.00

w sobotę: 8.00 - 10.00

Adres Redakcji: Radom, ul. Młodzianowska 124, tel.: (0-48) 366-81-03; e – mail: mojaparafia@o2.pl; www.mojaparafia.za.pl

Administratorzy strony www.mojaparafia.za.pl : Bartłomiej Paduch i Piotr Dyjo

Opiekun duchowy: Ks. Robert Kaim SAC

Odpowiedzialni: Katarzyna Wilczyńska, Monika Grzesiak, Piotr Dyjo, Agnieszka Kołodziejska, Paweł Grzesiak, Katarzyna Langowska, Szczeban Zięba, Wioleta Stańczak, Marcin Boryczka, Agnieszka Dobrowolska, Bernard Pająk